

ДОБРОТАТА ПОБЕЖДАВА

— Татко, казвамъ ти, учителътъ ме мрази много. Ето нѣ сложимъ ми двойка по аритметика. Много ме мрази и както да му отговарямъ, все ми слага двойки. Но азъ ще му кажа на него! ще има да ме помни!

Така се оплакваше на своя баща, Стефанъ ученикъ отъ трети класъ, като показваше срочнитъ си бележки въ ученическото тевтерче.

— Стефано, колко пжти съмъ ти казвалъ презъ миналото да си учишъ уроцитъ и да си пишешъ домашнитъ упражнения, но ти не слушаше, — отговаряше баща му.

— Но азъ се учехъ, татко!

— Учеше, но повече играеше. Спомни си, колко пжти отиде на училище безъ домашно упражнение. И азъ да ти бѣхъ учителъ, сжщо щѣхъ да ти пиша двойка. Учителътъ не е виновенъ.

— Той ме мрази.

— Защо ще те мрази? Той е много добъръ човѣкъ и нѣма причина да те мрази, той само ти е далъ заслуженото.

— Не е вѣрно. Мрази ме колко по-слаби ученици нѣматъ двойки, а на мене сложилъ. Но, казвамъ ти, азъ ще му отмъстя.

— Не говори глупости, но се стегни добре, учи се добре и ако си силенъ въ уроцитъ си, докажи това предъ него и ще видишъ, че той ще ти даде заслуженото. Учителитъ сж назначени да обучаватъ децата,

а не да ги мразятъ. Разбра ли? Внимавай какво ти говоря, за да не те накажа строго. Сега ти прощавамъ, но следния срокъ ако не се поправишъ, ще те хвана за ухото и ще те заведа предъ учителя и предъ него ще те накажа.

— Ще видишъ, какво ще му направя азъ на учителя!

— Мълчи, или. . .

Преди да успѣе баща му да се изкаже, Стефанъ избѣга навънъ и вечерътъ се върна въ тъмно, запѣхтѣнъ и изплашенъ. Баща му още не се бѣше върналъ и той безъ да яде, легна си и се спотаи подъ завивката. Заранътъ стана рано и отиде на училище.

Първиятъ часъ имаха аритметика. Учителътъ влѣзе въ стаята съ превързана глава, бледенъ и едва се движеше. Ученицитъ го загледаха удивени. Само Стефанъ се бѣше сгушилъ на своето мѣсто и не смѣеше да дигне очи.

— Деца, — продума тихо учителътъ — лошъ човѣкъ ме нарани снощи. Въ тъмното, като си отивахъ въ дома, нѣкой хвърли голѣмъ камѣкъ и ме удари въ главата. Паднахъ на земята и добре, че ме намѣриха добри хора да ме дигнатъ и отнесатъ въ кжщи. Много кръвъ изтече отъ раната, но благодаря на Бога, че ме запази отъ по-лошо. Деца, никому лошо не съмъ сторилъ. Обичамъ ви всички и ако по-нѣкога съмъ строгъ къмъ нѣ-